

— Θὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακό μου, μοῦ ἔλεγε καμμιὰ φορὰ ἀκούων
τὰ φάλτσα τῶν ἐκτελεστῶν.

Ἄλλὰ δὲν θὰ σκάσῃ βέβαια ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας, διότι, ἂν ποτὲ
τὸ πάθη αὐτό, θὰ σκάσῃ... ἀπὸ πολυφαγίας!

[Ἀθήναι, Μάιος τοῦ 1911]

ΡΕΒΕΚΚΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ

Τ Α Γ Ε Ν Ε Ι Α

ἌΕΓ· ἡ γραφή ὡς ἀπ' τὸν αἰθέρα
μὲ τ' ἄσπρα γένεια στήν καλὴ μορφὴ του,
μὲ χῶμα ἔπλασ' ὁ Θεὸς μιὰ μέρα
εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ἴδική του.

Τοῦ ἔδωσε καὶ κῆπο τοῦ ἀνθρώπου,
Μὰ ἀμάρτησε· καὶ τότε, στήν ὀργή του
τὸν ἔδιωξε, καὶ λέει: μὲ τοῦ προσώπου
τὸν ἴδρωτα νὰ βγάξῃ τὸ ψωμί του.

Μὰ ἀφοῦ ἡ τρίχες ἀπὸ ἰκάποια μέρη
νὰ διώχνουν χρησιμεύουν τὸν ἴδρωτα,
τότε ὁ Θεός, μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι,
θὰ τοῦβαλε τὰ γένεια πρῶτα-πρῶτα.

Ἄλλὰ, χωρὶς ντροπή, θὰ βρεθῆ ποῖος,
νὰ πῆ πῶς λένε ψέμμα τὰ βιβλία
καὶ τοῦ Θεοῦ πῶς ἔμοιασε τελείως
ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν ἁμαρτία;

Ὡστε, ἢ κι' ἀπ' τὸν παράδεισο δὲν λείπει
ὁ κόπος ἀπ' τὸν ἄνθρωπο κ' ἡ ἔννοια,
—καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ βγῆκε δίχως λύπη—
ἢ.... ὁ Θεὸς θὰ εἶνε χωρὶς γένεια.

ΤΟΤΟΣ ΔΑΜΙΡΗΣ